

Pamatlietas puses

Prasītājs: ENEA S. A., Poznaņa

Atbildētājs: Prezes Urzēdu Regulācij Energetyki

Prejudiciālie jautājumi

- 1 Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka 1997. gada 10. aprīļa Enerģētikas likuma [*ustawa – Prawo energetyczne*] 9.a panta 8. punktā – redakcijā, kas bija spēkā 2006. gadā, pamatojoties uz 2005. gada 4. marta Likuma par grozījumiem Enerģētikas likumā un Vides aizsardzības likumā [*ustawa o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska*] 1. panta 13. punktu (2005. gada Dz.U. Nr. 62, 552. pozīcija), – paredzētais pienākums iepirkt elektroenerģiju, kas ražota kopā ar siltumu, ir valsts atbalsts?
- 2 Apstiprinošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā – vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka uz šīs tiesību normas pārkāpumu tiesvedībā valsts tiesā var atsaukties tāds enerģētikas uzņēmums kā dalībvalsts veidojums, kuram bija uzlikts pienākums, kurš ticis kvalificēts par valsts atbalstu?
- 3 Apstiprinošas atbildes uz pirmo un otro jautājumu gadījumā – vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. pants kopsakarā ar Līguma par Eiropas Savienību 4. panta 3. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka no valsts tiesībām izrietošā pienākuma nesaderība ar Līgumu par Eiropas Savienības darbību 107. pantu izslēdz iespēju uzlikt naudas sodu uzņēmumam, kurš nav izpildījis šo pienākumu?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 6. jūlijā iesniedza Tribunale di Treviso (Itālija) – kriminālprocess pret Giuseppe Astone

(Lieta C-332/15)

(2015/C 320/23)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Treviso

Lietas dalībnieks pamatlietā

Giuseppe Astone

Prejudiciālie jautājumi

- 1) vai 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/2012/EK ⁽¹⁾, kā tās ir tikušas interpretētas iepriekš motīvu daļā minētajā Savienības judikatūrā, ir pretrunā tādas dalībvalstu tiesību normas kā iepriekš minētās Itālijā spēkā esošās (Republikas prezidenta 1972. gada 26. oktobra Dekrēta Nr. 633 19. pants), ar kurām, tostarp krimināltiesībās, nav atļauts, ka nodokļu maksātājs var izmantot atskaitīšanas tiesības, ja viņš nav iesniedzis PVN deklarācijas, it īpaši deklarāciju par otro gadu pēc gada, kurā radās atskaitīšanas tiesības?

- 2) vai 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/2012/EK normām, kā tās ir tikušas interpretētas iepriekš motīvu daļā minētajā Savienības judikatūrā, ir pretrunā tādas dalībvalstu tiesību normas kā iepriekš minētās Itālijā spēkā esošās (Republikas prezidenta 1972. gada 26. oktobra Dekrēta Nr. 633 25. un 39. pants), ar kurām, tostarp krimināltiesībās, nav atļauts, ka PVN atskaitīšanas nolūkā var tikt ņemti vērā apmaksātie rēķini, kurus nodokļu maksātājs nekādi nav reģistrējis?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 13. jūlijā iesniedza *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) – *Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH* un *Caverion Österreich GmbH*

(Lieta C-355/15)

(2015/C 320/24)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: *Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH* un *Caverion Österreich GmbH*

Iesaistītās puses: *Universität für Bodenkultur Wien*, *VAMED Management* un *Service GmbH & Co KG in Wien*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai, ņemot vērā EST 2013. gada 4. jūlija spriedumā lietā C-100/12 *Fastweb* ⁽¹⁾ noteiktos principus, Direktīvas 89/665/EEK par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas procedūru piemērošanu, piešķirot piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām ⁽²⁾, ko groza Direktīva 2007/66/EK, ar ko Padomes Direktīvas 89/665/EEK un 92/13/EEK groza attiecībā uz pārskatīšanas procedūru efektivitātes uzlabošanu valsts līgumu piešķiršanas jomā ⁽³⁾ (turpmāk tekstā – "Direktīva 89/665"), 1. panta 3. punkts ir interpretējams tādējādi, ka pretendents, kura piedāvājumu līgumslēdzējs subjekts ir likumīgi noraidījis un tādēļ tas nav attiecīgais pretendents atbilstoši Direktīvas 89/665 2.a panta noteikumiem, var tikt liegta pieeja lēmuma par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu (lēmuma par pamatnolīguma slēgšanu) un līguma noslēgšanas (tostarp direktīvas 2. panta 7. punktā izvirzītajai prasībai par zaudējumu atlīdzināšanu) pārskatīšanai, pat ja savus piedāvājumus ir iesnieguši tikai divi pretendenti un izvēlēta pretendenta, kam piešķirts līgums, piedāvājums, pēc pretendenta, kurš nav attiecīgais pretendents, domām, arī bija jānoraida?

Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga: